N°. 64. A°. 1838.

ZATURDAG, den 11den AUGUSTUS.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 Augustus 1838.*

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te melden Slaven, te weten:

1°. ANTHONIJ DESSÉ, voor den Slaaf *Edmund;* hem in eigendom toebehoorende.

2°. ANTHONIJ DESSÉ qq. ROBERT CRUDEN, zoo in privé als in relatie van eenig overgebleven representant des Boedels wijlen GEORGE CRUDEN, voor de Slavin *Rosette;* aankomende Plantaadje *Plaisance* ;

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BLIK OP AZIË.

Azië was van de oudste tijden af het land, welks rijkdom en verscheidenheid van voortbrengselen tot den handel aanleiding gaven, en denzelven voedden. Deze handel, vooral die met deszelfs zuidelijk gedeelte was het, welke de beschaving, nijverheid en kunstvlijt van de oude staten in het leven riep, en eenen grooten invloed op derzelver opkomst, bloei, en ondergang uitoefende. Hij was het, die, op onderscheidene tijdstippen, den grondslag legde tot den rijkdom en de magt van Thebe en Sidon, van Memphis en Jerusalem, van Alexandrië en Persepolis, van Babylon en Ninivé, van Gerra en Palmyra, en wiens verloop zoo vele heerlijke scheppingen van des menschen hand in het niet deed terugkeeren. — Sedert de Indische handel zich hoofdzakelijk naar Egypte verlegd had, was hij een der grootste bronnen van rijkdom voor dat land, tot dat eindelijk de verovering van hetzelve, door de Arabieren, dezen weg stremde. Dezelve koos nu drie verschillende omwegen, als eenen langs de noordelijke deelen van Indië, de Caspische Zee, en het Meer Ladoga naar de havens der Oostzee, terwijl een andere de goederen langs de Wolga en Don naar de Zwarte Zee bragt: van waar de Genuezen dezelve naar Konstantinopolen en de havens der Middellandsche Zee vervoerden; terwijl eindelijk een derde uit de Perzischen Zeeboezem over land naar de kusten van Syrië leidde. Toen deze laatste door de kruistogten gesloten werd, geraakte de handel in Indische goederen bijna uitsluitend in de magt der Genuezen, die, meester van den handel op de Zwarte Zee, dezelve van den Don haalden, en door dezen handel hunne republiek het toppunt van magt en rijkdom deden bereiken. De Sultans van Egypte, later den ouden weg voor den Indischen handel over Alexandrië weder hebbende doen herleven, bevorderden dezelve den rijkdom en voorspoed van de Italiaansche Republieken, maar vooral van den Venetiaanschen Staat. Eindelijk omzeilden de Portugezen de kust van Afrika, en vernietigden, om zich den handel met Indië zoo veel te beter toe te eigenen, den handel der Muhamedanen langs den Perzischen zeeboezem over Alexandrië, door de verovering van Ormus (1515). De voordeelen van dezen handel waren, vooral ook door het met China en Japan geopend verkeer, zoo groot, dat zij dit rijk spoedig tot eenen te voren nimmer gekenden trap van rijkdom en magt verhieven. Door deszelfs vereeniging met Spanje gingen echter al deze voordeelen spoedig voor hetzelve verloren, dewijl de aanzienlijke winsten, welke Indiëns handel aan Portugal opleverde, onze even ondernemende als dappere voorouders naar hetzelfde doel deden streven; ten gevolge waarvan de nu Spaansch gewordene bezittingen der Portugezen op de kust van Afrika en in Oost-Indiën door hen veroverd, en met nog nieuwe etablissementen vermeerderd werden. De handel van Indië vermeerderde nu gedurende eenen geruimen tijd den bloei, den voorspoed en de magt van ons vaderland, en stelde deze gewesten in staat, om den strijd tegen het rijke en magtige Spanje vol te houden; en de rijkdommen, ons door onze voorouders nagelaten, zijn voor een groot gedeelte uit dezen bron voortgevloeid. De veroveringen, door de Engelschen, sedert het begin der vorige eeuw, in Indië gemaakt, hebben den handel van dat land, vooral sedert ook onze Koloniën in hun bezit zijn geraakt, bijna geheel in hunne handen doen overgaan, en de schatten, daardoor aan dit volk te beurt gevallen, hebben hun niet slechts in staat gesteld, hunne colossale handelsondernemingen tot stand te brengen, maar ook, om de kostbare oorlogen met Frankrijk vol te houden, welke de magt van deszelfs geweldigen opperheer eerst in Spanje en Rusland geknot, en eindelijk in de vlakte van Waterloo geheel vernietigd hebben. De teruggave van Java en de Moluksche eilanden, heeft aan ons vaderland een nieuw aandeel in den handel van Indië verzekerd, en het zijn de voortbrengselen van het schoone en rijke Java, welke ook thans niet slechts aan onzen scheepsbouw, koopvaart, fabrijken en handel een nieuw leven geven, maar ons ook in staat stellen, om onze vrijheid en onafhankelijkheid tegen willekeur en woest geweld te handhaven.

De staten der oude wereld, welke zich thans in het bezit van den handel van Azië bevinden, zijn buiten ons vaderland, Engeland en Rusland. De eerste dier Mogendheden heeft het schier eiland van Indië en vele aangrenzende rijken, met eene bevolking van honderd millioenen, aan zijn gezag onderworpen, terwijl de tweede door het bezit van Siberië en Kamschatka het geheele noordelijke, zoo als door dat van George, Grusimen, Migreliën en Circassiën, een gedeelte van het westelijke Azië beheerscht.

De handel te land, met de produkten van het noorden van China, Tartarye, Tibet en Perzië, bevindt zich sedert lang in handen der Russen; en deze heeft zeer in belangrijkheid toegenomen, sedert Ruslands regering door vele opofferingen de roofzucht van de wilde en strijdbare Caucasische volksstammen heeft weten te beteugelen, terwijl de aanzienlijke uitbreiding der koloniën van nieuwdigers in Siberië, den grond, tot de ontginning van het zuidelijker gedeelte van dat niet onvruchtbaar land, door middel van Europische kolonisten, is beginnen te leggen. De uitbreidingen van Rusland in Azië hebben eensdeels het doel, om zich een grooter aandeel in den handel van dat werelddeel te verzekeren, en anderdeels, om de goudmijnen te bewerken, welke het grootste gedeelte van het goud der oude wereld geleverd hebben, en door de Genuezen, tijdens hunne vestiging in den Krim, waarschijnlijk niet zonder voordeel zijn bewerkt geworden. De onderwerping van de bergbewoners van Circassië, welke zonder vreemden bijstand bij al hunne dapperheid en de gunstige gesteldheid van hunnen grond, geenen duurzamen tegenstand aan de steeds hernieuwde aanvallen van Rusland kunnen bieden, zal veel bijdragen, om dat bezit aan Rusland te verzekeren, tevens met dat van de oevers der Zwarte Zee, van den Donau tot aan de Turksche grenzen.

De bezittingen van de beide groote mededingers in den handel van Azië, de Russen en de Engelschen, worden derhalve nog slechts door het zeer verzwakte Perzische rijk en eenige volkstammen, van het noordelijk Indië gescheiden. Daar nu Rusland op het eerste rijk eenen beduidenden invloed uitoefent, en de laatste voor de Engelschen niet gunstig gestemd zijn, behoeft het wel geen betoog, dat de laatsten elk uitbreiding van de Russische magt in Azië met leede oogen aanzien, daar men nog steeds bedacht is te ervaren, dat het plan van Keizer Paul, om de Engelsche bezittingen in Oost-Indië met eene Russische legermagt aan te tasten, (vooral bij de talrijke en geharde kavallerie der kozakken en der Oostersche volkstammen, en de verzwakking van het onder Ruslands invloed staande Perzische rijk), voor iets meer dan eene ijdele hersenschim moet gehouden worden. Van daar de aanmoediging, welke de Poolsche opstand in Engeland gevonden heeft; van daar die vele door het Engelsche Kabinet aangewende pogingen, om Turkyë van deszelfs verbindtenissen met Rusland af te trekken, van daar de tegen het tusschen Rusland en Turkyë gesloten tractaat ingebragte bezwaren; van daar de aan de Circassiërs onmiddellijk verleende ondersteuning, en van daar eindelijk de naar allen schijn geslaagde pogingen, om den Onderkoning van Egypte de belangen der westersche magten tegen Rusland te doen omhelzen.

Mengelingen.

De Bedelaars te *Parijs*.

De bedelarij is te *Parijs* een beroep, dat men uitoefent en tot volmaaktheid brengt. Als zoodanig heeft zij hare mededinging, gebruiken, voorschriften en voorregten, en wordt door de uitoefenaars van dat beroep geërd en ontzien. Nimmer zal de kieschheid van den eenen bedelaar de plaats van den anderen innemen, en nogtans zijn er sommige dier standplaatsen, welke dagelijks ongeveer 20 francs opbrengen!

Bovendien vindt men somtijds bij den Parijschen bedelaar een geest van orde, en eene behoefte om te verzamelen, welke men, zonder tot de kunst van Dr. GALL toevlugt te nemen, moeijelijk zou kunnen verklaren. Hoe veel voorbeelden haalt men niet aan van bedelaars, bij wie men, na hunnen dood, aanzienlijke sommen gelds onder hunne lompen gevonden heeft. De grootste ontberingen stelt

den zij zich ten regel, en ontzegden zich meestentijds het noodzakelijkste tot hun bestaan, zij woonden in spelonken of op bovenverdiepingen, onder het dak, en gebruikten noch vuur, noch licht, noch geneesmiddelen, ja weigerenden zelfs alle verzorging en oppassing. Werden zij ziek . . . zij bezaten de middelen om zich behoorlijk te huisvesten, zich te koesteren en hun leven te rekken door de zorg en hulp van geneeskundigen. Niets echter konde hen doen besluiten dezen zoo langzaam en naarstig verzamelden schat aan te roeren. Eindelijk kwam de dood; hem alleen waren zij te verwachten; zij staarden hem aan, zonder middelen om hem te bestrijden, maar lagen op een strooleger uitgestrekt met dertig à veertig duizend francs onder zich.

Ieder heeft in de dagbladen van 1818 de geschiedenis gelezen van JACQUES PERMANON, wijwatergever in de kerk *Notre Dame*, te *Parys*. Het was een dwerg, hoogstens twee en een half voet groot, en daarenboven met een' bult voorzien. Een zeer groot hoofd bewoog zich boven twee soorten van armen aan een klein ligchaam; dit ligchaam had, eigenlijk gezegd, geene beenen, maar wel reusachtige voeten, waarvan de enkels onmiddelijk aan hetzelve verbonden waren, terwijl hij gezeten, of liever geheschen, was op een voetbankje, dat hem voor koude bewaarde, en bovendien in veiligheid stelde; want men zou hem dikwijls zijn voorbijgegaan zonder te denken om zoo laag neder te zien. JACQUES PERMANON las zijne gebeden met eene soort van sierlijke voordragt en met eene zuivere latiniteit, die onder de wijwatergevers al vrij zeldzaam is. Nooit radbraakte hij de latijnsche woorden van het *Pater* en *Ave Maria*; en aan elke formule van het *Credo* gaf hij eene uitdrukking, die duidelijk bewees, dat hij begreep, wat hij zeide, en derhalve dat hij latijn verstond. Het was ook nooit zonder bevalligheid, dat hij der Dames zijnen met zilver ingelegden ebbenhouten sprengkwast aanbood, en voor haar zijn hoofd boog, hetwelk met dikke haren versierd, doch altijd zindelijk en gekruld was. Zijne kleeding bestond uit eene soort van groen lakensch overkleed, dat nieuw, glanzig, zonder vlekken en zeer breed was, hetgeen hem niet onaardig deed gelijken aan een hoofd, dat op eene tafel, met een groen kleed overdekt, was nedergezet.

Onder de lieden, die aan JACQUES PERMANON aalmoezen gaven, bevond zich eene geheel kostschool van jonge jufvrouwen, bestuurd door eene dame, die thans nog in leven is, en die mij verscheidene onbekende omstandigheden der geschiedenis van dien JACQUES PERMANON heeft medegedeeld.

In den trein van bekoorlijke wezens, die het pensioennaat opleverde, bemerkte men vooral een Engelsch meisje, eenigzins bleek van gelaat, en welker schoone blonde lokken van onder haren hoed sierlijk over de schouders heengolfden, niettegenstaande de zorg, welke zij aanwendde, om dezelve onder haar hoofdtooisel te verbergen. Het was eene arme weeze, voor welke een onbekend persoon, gedurende 15 jaren, met zeer veel naauwkeurigheid een vrij aanzienlijk kostgeld betaald heeft, en daarenboven de noodige som, om haar lessen op de piano te doen geven, waardoor zij eene uitmuntende toonkunstenaresse geworden is.

De muzijk maakte zich dus volkomen meester van deze jeugdige en teedere ziel, welke, te midden der eentoonigheid en afzondering der openbare opvoeding, verlaten was; en miss JENNY vergat bij haar piano, dat zij nooit de stem eener geliefde moeder gehoord had om haar »dochter" te noemen.

Bij het betalen van het kostgeld van miss JENNY R. had men de gewoonte daarbij voor haar zelve eene kleine som te voegen, en JACQUES PERMANON, dien het jeugdige meisje tot haren gunsteling gekozen had, ontving, als aalmoes, een goed gedeelte dier som. Niemand, noch iets ter wereld hebbende dat zij kon beminnen — zelfs geen huisdier, had zij voor dat armzalige schepsel, bijna even zoo verlaten als zij, eene zoo groote genegenheid opgevat, dat JACQUES PERMANON van miss JENNY, iederen zondag, behalve het gewone tienstuiverstuk, hemden, neusdoeken en duizend andere kleinigheden ontving, welke de pensionnaire in hare eenzaamheid en ledige oogenblikken had weten te vervaardigen. Het gebedenboek van den bedelaar was dus gevuld met allerlei geknipte afbeeldsels van heiligen enz.; het was met een schoonen omslag van grijze taf voorzien, en op de eerste bladzijde van hetzelve las men: gegeven den 15 April 1814, door miss JENNY R. aan JACQUES PERMANON.

Het zou moeijelijk zijn te zeggen, hoe groot de liefde was, die JACQUES PERMANON voor het Engelsche meisje had opgevat, want hetgeen hij voor haar gevoelde, was meer dan dankbaarheid, het was godsdienstige eerbewijzing en aanbidding.

Wanneer het uur naderde, dat de pensionnaires van mevrouw N. gewoonlijk ter kerk kwamen, zag men hem verbleeken, zich op zijne voetbank bewegen, en, vergetende zijnen sprengkwast aan te bieden, boog hij zijn hoofd ter zijde om van verre de jonge meisjes te zien aankomen. Hoorde hij eindelijk het gedruis harer voetstappen, en het gemompel harer stemmen, dan werd zijn bleek gelaat purperrood, het klamme zweet bevochtigde zijne handen, en al zijne misvormde leden geraakten in eene stuipachtige beweging. Ging miss JENNY hem voorbij, liet hare zachte stem hem een vriendelijk goeden dag hooren, o! dan klopte hem het hart hoorbaar, en ontroerd knielde hij neder onder het stamelen van gebeden, niet meer wetende of hij een God dan wel een Engel aanbad.

Op zekeren dag naderde miss JENNY, met oogen van tranen gezwollen, en als van droefheid afgemat.

»JACQUES, zeide zij, ik kan u voortaan niets meer geven, want ik ben armer dan gij. Sedert een jaar heeft Mevr. N... van mijnen onbekenden weldoener niets gehoord. Zij had mij zulks verborgen, doch het toeval heeft mij dit gisteren doen vernemen. Ik ben een arm meisje, uit liefdadigheid opgevoed, en heb mijnen muzijkmeester moeten bedanken.» Vervolgens ging zij voorbij en knielde onder hare gezellinnen voor het Altaar neder. Des anderen daags werden *drie duizend* francs aan de portierster van Mevrouw N. ter hand gesteld, zonder dat zij iemand dezelve had zien brengen. op den zak stond geschreven:

Voor miss JENNY R.

Dit duurde vier achtereenvolgende jaren, en miss JENNY, die weder gerust en onbezorgd geworden was, liet, gedurende dien tijd, niet na, iederen zondag, den wijwatergever een tienstuiverstuk, benevens de andere kleine geschenken, waaraan zij hem gewoon had gemaakt, ter hand te stellen.

Op het einde van dien tijd, werd JACQUES PERMANON ziek, en kwam niet meer in de kerk. Miss JENNY, haren gunsteling niet meer ziende, hinderde zulks zoozeer, dat zij verlof verzocht en kreeg, hem met eene secondante te gaan bezoeken.

Na veel moeite gehad te hebben, de woning van JACQUES PERMANON te ontdekken, klom zij naar eenen donkeren en half gesloten zolder, waar JACQUES op eenen slechten stroozak nederlag.

JACQUES, miss JENNY ziende ontroerde zoo hevig, dat hij op het punt was van te sterven.

»Kind! zeide hij haar, het is de Voorzienigheid die u hier zendt, om mijnen dood zacht en gelukkig te maken. Indien ik u niet gezien had, zou ik met de wanhoop in het hart gestorven zijn. Thans loof ik God en zijne oneindige barmhartigheid. Vervolgens trok hij van onder het hoofdeneind een met zorg verzegeld papier, dat hij het jonge meisje ter hand stelde, en haar deed beloven, hetzelve zorgvuldig te bewaren, en niet eer dan na zijnen dood te openen. Het is een uiterste wil; dien ik verlang dat vervuld worde, wanneer ik niet meer zijn zal, zeide hij, en indien *gij*, het niet zijt, wie zou er aan denken, om den laatsten wil van den armen bedelaar te vervullen?

JENNY beloofde haren gunsteling alles wat hij verlangde; en den volgenden dag, toen zij hem andermaal kwam bezoeken, vond zij hem reeds stervende.

Weinige oogenblikken daarna gaf hij den geest, drukkende in zijne armoedige handen de hand van miss JENNY.

Met een getroffen gemoed en rood gekretene oogen, welke haar het verlies van haren dierbaren JACQUES veroorzaakte, opende miss JENNY des anderendaags het geheimzinnige papier, hetwelk de volgende woorden inhield:

Begeef u met mevrouw N. bij den Notaris M., *rue Montmartre*, die u van een gewigtig papier mededeeling zal geven. JACQUES PERMANON."

Dit stuk was voor miss JENNY het legaat van *honderd duizend* francs, in goud en bankbiljetten, die JACQUES PERMANON, veertien dagen vóór zijnen dood; en toen hij zich ziek gevoelde, bij den notaris gebragt had.

Het duurde niet lang of de schoone en nu rijke miss JENNY trad, door de zorg en tusschenkomst van hare opvoedster, in eenen schitterende echt.

VERMETELHEID.

Een jonge Franschman, die zich reeds van zijne vroegste jeugd af, door zijne verregaande vermetelheid had onderscheiden, werd, ten gevolge van het overlijden van eenen rijken oom, naar de Oost-Indië geroepen, om deszelfs erfenis te aanvaarden; en knoopte aldaar eene naauwe verbindtenis aan met twee in het Engelsche leger dienende officieren. In eene hunner bijeenkomsten werd er veel over de jagt gesproken; en veroorloofde men zich eenige hitse aanmerkingen op het gebrek aan moed, dat de meeste jagtpartijen in *Europa* zou kenmerken; terwijl daarentegen de Indische tijgerjagt, inderdaad met de grootste gevaren gepaard gaande, ook tevens de meeste onverschrokkenheid bij den jager doet veronderstellen. De Franschman voelde zich, welligt zeer ten onregte, door deze beschouwing beleedigd, en daar toen juist eene tijgerin met hare jongen in de nabijheid was opgemerkt, zoo verklaarde hij, den anderen dag het wouddier, alleen, en met eenen enkelen dolk gewapend, te zullen opzoeken en bestrijden.

Het aanbod werd door de anderen aangenomen, en de jeugdige Franschman, eenmaal in zijne eerzucht geprikkeld, wilde van geen terugtreden meer hooren. Bij de moeras gekomen, waar de tijgerin haar verblijf hield, poogden zijne vrienden hem zijne roekelooze onderneming af te raden, doch te vergeefs. Weldra vernam men op eenigen afstand een dof gebrul, hetgeen de paarden angstig deed steigeren, en bij de omstanders eenige ontzetting scheen te weeg te brengen, doch waardoor de Franschman, althans oogenschijnlijk, in zijn voornemen werd gesterkt. Hij trad met ontblooten dolk voorwaarts, terwijl zijne medgezellen, al hunne pogingen vruchteloos ziende, hem aan zijn lot overlieten. De tijgerin was zorgeloos uitgestrekt, terwijl hare jongen rondom haar dartelden. Eensklaps rees zij op en staarde den naderenden vijand met verwoedheid aan. Wat er op dit hagchelijk oogenblik in de ziel van den moedigen, doch vermetelden Franschman omging, is steeds een geheim gebleven. Gedurende eenigen tijd vestigden de beide partijen onbewegelijk hunne blikken op elkander; want de tijgerin scheen het niet te durven wagen, om den aanval te beginnen uit vrees van hare jongen alsdan zonder verwering te laten, doch de Franschman maakte van deze weifeling gebruik, en bragt haar met zeldzame koelbloedigheid eenen eersten dolksteek toe. De aanschouwers, die in de verte op eene verheven plaats waren gebleven, vernamen op hetzelfde oogenblik een verschrikkelijk gebrul, waarna alles weder stil en rustig werd; zij verbeidden met angstige verwachting de terugkomst van den Franschman; eindelijk zich hunne blooheid schamende, daar zij hem alleen zich aan het dreigendst gevaar hadden laten blootstellen, besloten zij om ten minste zijn lijk eene laatste hulde te bewijzen, zoo zij er niet in mogten slagen, hem levend aan de klaauwen der tijgerin te ontrukken. Vervolgens drongen zij in de moeras door, en werden daar de beide kampvechters, in eenen deerniswaardigen toestand op den grond liggende, gewaar; de tijgerin had 17 dolksteken ontvangen, terwijl den Franschman de eene arm verbrijzeld en de borst opgereten was

Toen de jonge Franschman, na verloop van eenigen tijd, weder hersteld was, vond hij de huid der tijgerin in zijn vertrek uitgespreid; de tanden bestonden uit paarlen, de oogen uit robijnen, en de klaauwen uit goud. De officieren hadden gemeend hem dit geschenk, als eene regtmatige hulde voor zijnen zeldzamen moed, te moeten vereeren.

Geboorte en Sterfgevallen.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 31sten *Julij* 1838, zijn ingeschreven; als:

BEVALLEN: *Johanna Dasselwyk*, zoon. — *Elizabeth Carolina Pirot*, dochter. — *Esther Louzada*, Echtg. van *Salomon del Castiliho*, dochter. — *Rachel Abraham Bueno de Mesquita Senior* Echtg. van *Samuel Hoheb Brandon*, dochter. — *Rachel Jacob de Vries*, Echtg. van *Abaha[...] Benjamin de Vries*, zoon. — *Maria Petronel[...] van Klaver*, dochter. — *Silvia Maria Elisabet[...] Scharwoude*, zoon. — *Johanna Lentz*, zoon. *Ida Hoen*, dochter. — *Dorethea Pandora Jacq[...]lina Conijnenberg*, dochter. — *Henrietta Ma[...] Kremer* zoon. — *Jansje van 't Velde* zoon. — *Isabella van Aulerius*, dochter. — *Anna Elisabet[...] Haman*, dochter. — *Susanna Charlotte Stouk[...]* Echtgenoot van *Marc Samuel Guiguard*, zoon.

LEVENLOOS GEBOREN: het Kind van het Vrouwelijk geslacht van *Carolina Louisa Jacob[...] Potswillage*. — het Kind van het Mannelijk geslacht van *Jacoba Elisabeth Pommeresschen*, weduwe *John James Duncan*.

OVERLEDEN: *Johan Jacob Willem Bünff[...]* zoon van *Agneta Helena Anna Gunter*, oud 3 jaren en 5 maanden. — *Jacob Aron Polak*, oud 31 jaren. — *Leonard Floris Charles*, zoon van *Elizabeth de Lijon*, oud 2 jaren en 3 maanden. — *Joseph Jan van Heijningen*, oud 29 jaren. — *Philip Pieter Mullier*, oud na gissing 51 jaren. — *Susanna Sandrina*, dochter van *Jeannette van Eijck*, oud 1 jaar en 7 maanden. — *Daniel Mendes Noble Isaakzoon*, oud 49 jaren. — *Fijtj[...]* dochter van *Jacob Beer Monk* en *Judith Costa*, oud 1 jaar. — *Bernardus Pieter Jan Retschuck[...]* oud 23 jaren. — *Martinus Coenraad Bader*, oud 31 jaren. — *Johan Christoph Ferdinand Keselin[...]* oud 22 jaren. — *Ferderik Christiaan Soncri[...]* oud 5 jaren en 7 maanden. — *Rachel Cras[...]* weduwe *Isaac Pretto Henriques*, oud 50 jaren. — *Marius Coenraad Mesquita*, zoon van *Caroli[...] Maria Cracau*, oud 18 jaren. — *François He[r]manus Weischer*, oud 30 jaren. — *Baruch He[n]rigues da Costa*, oud 62 jaren. — *Johan Disi[...]rius Witt*, oud 58 jaren. — *Judith Johan[na] Adolphina Dienleft* oud 8 maanden. — *Fredri[k] Gottlieb Affourtit*, oud 2 jaren. — *Matth[...] Johan*, zoon van *Jeannette Antoinette Fran[...]* oud 1 jaar 2 maanden. — *Jacob Coenraad Pu[...]sch* oud 43 jaren. — *Joseph Baruch Louzada*, oud 2[...] *Gijslar Albertus Kreps* oud 29 jaren en 7 maanden.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 7den dezer, de Nd. Am. Brik *Sal[...]* Kapt. E. Upton, van Wilmington laatst van [Ca]yenne; hebbende 2 dagen reis.

Den 8sten, het Schip *Clasina Adrianna*, K[apt.] A. P. Havinga, van Middelburg, hebbende [...] dagen reis; Passagiers: de Heeren H. R. Wie[...] en A. F. Grau.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.